

MIROSLAV MIČANOVIĆ

A gyilkos üstökös

Az újságban egy gyilkos üstököséről olvasok, egy aszteroidáról, egy világúri állatról, hatalmas csillagról. Pusztító volna a Földdel és benépesítőivel való találkozása, mivel egy olyan szörnyről van szó, amely szétrobbanthatja, elpusztíthatja és teleszórhatja hamuval mindazt, amit elhittünk magunkról.

- Mi lesz velünk, mondd – kérdezi telefonon ijedt barátnóm.
- Mit tehetünk? Mi lesz velünk? – ismétlgeti.
- Nem tudom – válaszolom, és leteszem a kagylót.
- Nem tudom – mondom.

Elteszem az újságot és megpróbálom helyre pakolni a dolgokat, csökkenteni a hír fontosságát az életemben. Ugyanakkor nem ez a szöveg az elsődleges. Inkább az utolsó oldalon olvasható névtelen intézmények, hivatalok, a hatalom nyilvános, féltitkos, valós és valótlan központjainak szenzációhajhász ismertetéseiről van szó, amelyek az összes veszélyre, járványra, körülöttünk tomboló, fenyegető gonosz erőkre figyelmeztetnek. Ám a vigasz rövid idejű, mint a címlapos nőké, az ilyen történések hosszan tartanak és nem érnek véget egy éjszaka alatt, végzetes figyelmeztetéssé és fenyegetéssé alakulnak, sunyin növekednek bennünk, megkeserítik életünket, míg eszünk, szeretünk, iszunk, sétálunk vagy alszunk.

Felkelek és kinézek az ablakokon, a nappali szoba ajtaján, a balkonon, a zöldön, a fákon át. Szeretem a sustorgó autók, a szemaforok mozgó fényjeleinek, a járókelők, a koszttal tömött kis teherautók és a nemzetközi autótutak díszes kabinú, dromedár kamionjainak raszterét.

Az ablak jobb csücskében, a járdán egy sor fiú és kislány sétál a kisegítő iskolás gyermekek központjából. Kéz a kézben, lelassítva, lépésről lépésre, vontatottan indulnak a délutáni sloboština kör sétára. Odakinn fény van és meleg, a Nap pedig olyan, akár az első osztályos olvasókönyvek címlapjain.

A Nap tehát sárga és aranyszínű – magyarázzák a kísérő nénik.

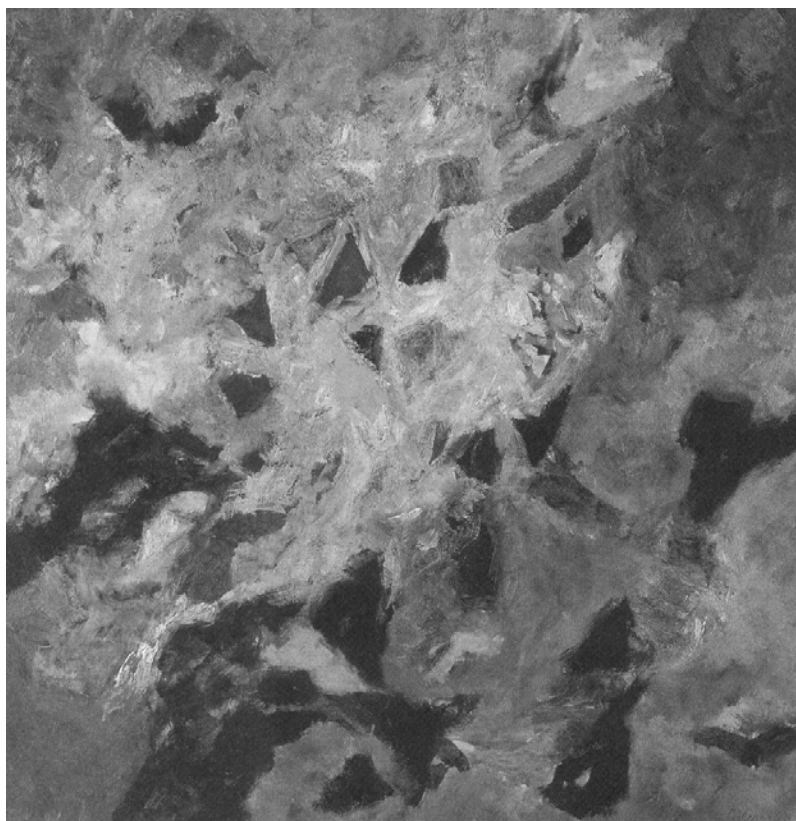
És e kölykök lelassultsága – követem őket, nézem minden lépésüket, mozdulatukat – hirtelen átvarázsolja körülöttem a világot. Látom magam az első emeleten, amint állok és figyelek, s az autók, a zrinjevaci munkások, a szomszédos felhőkarcolók e gyerekeknek köszönhetően az emlékezet, az emlékek mögött léteznek, vagyis most, ebben a pillanatban: hangosak és vidámak.

Talán a gyilkos üstökös tényleg a fejünk fölött kering, talán valóban semmi okunk a vidámságomra, de egyszerre csak én – aki tudom, hogy e percben Sai

Baba távoli Indiájában homokot materializál a bámuló nyáj előtt – érzem, elegendő csoda rejtezik egy sloboštinai sétában, és nem mindig a legerősebbek lendítik előbbre a világot. Ivan megpróbál kilógni a sorból, de a néni figyelmesen visszatessékeli.

Csöng a telefon és tudom, hogy rémült barátnőmnek még sok kérdése van, de a világ a válaszom nélkül is forog tovább a maga hiábavaló és vidám energiájában.

ORCSIK ROLAND fordítása

DALIBOR PARAC: TRAMONTANA (1976)